

A M A G Y A R K Ö Z T Á R S A S Á G N E V É B E N

A Szegedi Ítéltábla mint másodfokú bíróság Szegeden, 2011. április 21. napján tartott fellebbezési nyilvános ülés alapján meghozta a következő

Í T É L E T E T :

A kábítószerrel visszaélés büntette és más bűncselekmények miatt **I.rendű vádlott ÉS TÁRSAI** ellen indított büntetőügyben a **Szabolcs-Szatmár-Bereg Megyei Bíróság** 2010. május 18. napján kihirdetett **6.B.886/2008/85.** számú ítéletének az I. r., a II. r. és a III. r. vádlottra vonatkozó részét

m e g v á l t o z t a t j a

az alábbiak szerint:

az I. r. vádlott által a 2007. március 6. napjától 2010. március 9. napjáig előzetes fogvatartásban töltött időt számítja be a kiszabott szabadságvesztésbe.

A más ügyben jogerős szabadságvesztés büntetését töltő a II. r. vádlott **feltételes szabadságra nem bocsátható.**

az I. r. vádlott vonatkozásában **975.000.-(kilencszázhetvenötezer) Ft.,**
a II. r. vádlott vonatkozásában **2.197.800.-(kettőmillió-százkilencvenhétezer-nyolcszáz) Ft.,**
a III. r. vádlott vonatkozásában **555.000.-(ötszázötvenötezer) Ft erejéig vagyonekhozást rendel el.**

Az eljárás során lefoglalt és bűnjelként kezelt albérleti szerződés lefoglalását is megszünteti és az I. r. vádlottnak **kiadni rendeli.**

Megállapítja, hogy az eljárás során lefoglalt bűnjeleket a Hajdú-Bihar Megyei Rendőr-főkapitányság Bűnügyi Osztály Nyomozati Alosztálya **340-41/2007. bü.** szám alatt kezeli.

Az elsőfokú eljárásban felmerült bűnügyi költségből - helyesen - az I. r. vádlott **218.691.-(kettőszáztizennyolcezer-hatszázkilencvenegy) Ft-ot**, a II. r. vádlott **224.124.-(kettőszázhuszonnégyezer-százhuszonnégy) Ft-ot**, a III. r. vádlott **118.824.-(egyszáztizennyolcezer-nyolcszázhuszonnégy) Ft-ot** köteles megfizetni, továbbá az I. és a II. r. vádlottakat egyetemlegesen **8.490.-(nyolcezer-négyszázkilencven) Ft** bűnügyi költség megfizetésére is kötelezi, míg az államot összesen **196.902.-(egyszázkilencvenhatezer-kilencszázkettő) Ft** bűnügyi költség terheli.

Egyebekben az elsőfokú ítéletnek az I. r., a II. r. és a III. r. vádlottra vonatkozó részét **h e l y b e n h a g y j a .**

Megállapítja, hogy a III. r. vádlott személyi igazolványának száma: (szám).

Felhívja az elsőfokú bíróságot, hogy a IV. r. vádlott vonatkozásában a bűnügyi költségről a különleges eljárás keretében döntsön.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

I N D O K O L Á S :

Az elsőfokú bíróság

az I. r. vádlott bűnösségét a Btk. 282/A. § (1) bekezdésébe ütköző és a (3) bekezdés szerint minősülő társtettesként elkövetett kábítószerrel visszaélés bűntettében állapította meg. Ezért 6 év 6 hónap fegyházra és 7 év közügyektől eltiltásra ítélte. A kiszabott szabadságvesztésbe az I. r. vádlott által 2007. március 7. napjától 2010. március 9. napjáig előzetes fogvatartásban töltött időt számította be;

a II. r. vádlott bűnösségét a Btk. 282/C. § (2) bekezdésébe ütköző és a (4) bekezdés II. fordulata szerint minősülő társtettesként elkövetett kábítószerrel visszaélés bűntettében állapította meg. Ezért mint többszörös visszaesőt 5 év 6 hónap fegyházra és 6 év közügyektől eltiltásra ítélte;

a III. r. vádlott bűnösségét a Btk. 282/A. § (1) bekezdésébe ütköző és ugyanezen § szerint minősülő társtettesként elkövetett kábítószerrel visszaélés bűntettében állapította meg. Ezért 3 év börtönre és 3 év közügyektől eltiltásra ítélte. A kiszabott szabadságvesztésbe beszámította a III. r. vádlott által 2008. június 27. napjától 2010. május 18. napjáig előzetes fogvatartásban töltött időt.

Az eljárás során bűnjelként lefoglalt kábítószer tartalmú anyagokat és az ezzel kapcsolatos egyéb bűnjeleket elkobozta, míg az egyéb bűnjelek (mobiltelefonok és

SIM kártyák) lefoglalását megszüntette és azokat a lefoglalással érintett vádlottaknak kiadni rendelte.

Az I. r. vádlottat 262.636,- Ft, a II. r. vádlottat 254.579,- Ft, a III. r. vádlottat 149.279,- Ft, a IV. r. elítéltet 271.655,- Ft, mind a négy terheltet egyetemlegesen 53.750,- Ft, az I. és a IV. r. terheltet egyetemlegesen 70.485,- Ft bűnügyi költség megfizetésére kötelezte, míg az államot terhelő bűnügyi költség összegét 31.200,- Ft-ban állapította meg.

Az elsőfokú ítélet ellen fellebbezést jelentettek be:

- az I. r. vádlott enyhítésért;
- az I. r. vádlott védője - a fellebbezés irányának megjelölése nélkül - megalapozatlanság miatt,
- a II. r. vádlott a fellebbezés indokának és irányának megjelölése nélkül;
- a II. r. vádlott védője a fellebbezés irányának megjelölése nélkül megalapozatlanság miatt;
- a III. r. vádlott a fellebbezés indokának és irányának megjelölése nélkül;
- a III. r. vádlott védője elsődlegesen felmentés, másodlagosan az elsőfokú ítélet hatályon kívül helyezése végett.

A IV. r. terhelt és védője fellebbezéseiket utóbb visszavonták, ezért az elsőfokú ítélet a IV. r. vádlott vonatkozásában 2010. november 12. napján jogerőre emelkedett.

A Debreceni Fellebbviteli Főügyészség Bf.440/2008/8-I. számú átiratában az elsőfokú ítélet fellebbezésekkel megtámadott részének helybenhagyását indítványozta azzal, hogy a másodfokú bíróság az I. r. vádlott vonatkozásában a 2007. március 6. napjától 2010. március 9. napjáig előzetes fogvatartásban töltött időt számítsa be a kiszabott szabadságvesztésbe, míg a II. r. vádlott vonatkozásában állapítsa meg, hogy más ügyben jogerős szabadságvesztés-büntetést tölt.

A II. r. vádlott védője, valamint a III. r. vádlott védője fellebbezéseiket írásban részletesen indokolták.

A II. r. vádlott másodfokú eljárásban meghatalmazott védője a korábbi védő által az elsődlegesen felmentésre, másodlagosan a kiszabott büntetés enyhítésére irányuló fellebbezést (Bf.6. sorszám) akként pontosította, hogy a jogorvoslat elsődlegesen eljárási szabálysértések, megalapozatlanság és az indokolási kötelezettség elmulasztása miatt az elsőfokú ítélet hatályon kívül helyezésére és az elsőfokú bíróság új eljárásra utasítására irányul (Bf.18. sorszám). A védő vagylagosan a megalapozatlanság részbeni kiküszöbölésére a másodfokú eljárásban bizonyítás felvételét indítványozta. Bizonyítási indítványként a II. r. vádlott élettársának, (tanú neve)-nek tanúkénti kihallgatását kérte, mert állítása szerint nevezett kétségkívül

bizonyítani tudja azt, hogy a II. r. vádlott az elkövetés időpontjában hol tartózkodott. Emellett a védő indítványozta, hogy a másodfokú bíróság szerezzé be a terhelt korábbi ügyében (Hajdú-Bihar Megyei Bíróság 16.B.920/2004. számú ügyében) készített igazságügyi orvosszakértői véleményt, ami a terhelt kábítószer-függősége mellett azt is bizonyítja, hogy a II. r. vádlott szifilisz fertőzésben szenved 1998 óta, ezért a büntetés-végrehajtási intézet keretei között is folyamatos egészségügyi ellátásra szorul. A felvett bizonyítás eredményeként védence felmentését kérte.

A védő másodlagosan a tényállás téves megállapítása és az ebből levont téves következtetések és téves jogi minősítés okán a II. r. vádlott teljes körű felmentését indítványozta. Harmadlagosan a kiszabott büntetés enyhítését kérte.

A III. r. vádlott védője írásban indokolt fellebbezésében elsődlegesen bizonyíték hiánya okából kérte védence felmentését, másodlagosan az elsőfokú ítélet hatályon kívül helyezésére és az elsőfokú bíróság új eljárásra utasítására tett indítványt (Bf.12. sorszám). A fellebbezés szerint az elsőfokú ítélet a Be. 351. § (2) bekezdés b), c) és d) pontjaira figyelemmel megalapozatlan. A védő érvelése szerint az elsőfokú bíróság törvényt sértett, amikor a titkos információgyűjtés eredményét bizonyítékként értékelte. Ezt a védő a következőkre alapozta:

- a bírói engedélyhez kötött titkos információgyűjtés tényére vonatkozó, a megyei bíróság elnöke által aláírt igazolás nem felel meg a Be. 206/A. § (7) bekezdése szerinti előírásoknak;
- ezt az elnöki igazolást, valamint a nyomozási bíró határozatát a vádhatóság visszatartotta, azokat a védelem csak a bírósági eljárásban ismerhette meg;
- a Be. 207. § (2) bekezdés b) pontja szerinti határozatot - a védő szerint - nem a nyomozási bíró hozta meg.

A fellebbezés kifogásolta, hogy álláspontja szerint az elsőfokú bíróság nem oldotta fel a IV. r. terhelt nyomozati vallomásai közötti ellentmondásokat, nem indokolta meg, hogy mely vallomását fogadta el és értékelte bizonyítékként, ugyanakkor védence, a III. r. vádlott bűnösségét döntően a titkos információgyűjtésből származó telefonbeszélgetés hanganyagára, valamint a IV. r. terhelt vallomására alapította.

Sérelmezte, hogy az elsőfokú bíróság az új elmeorvos-szakértő kirendelésére irányuló bizonyítási indítványát nem utasította el, de annak helyt sem adott és ennek mellőzését ítéletében sem indokolta meg.

A másodfokú eljárásban a vád képviselőjét a Szegedi Fellebbviteli Főügyészség látta el (Bf.400/2010.). Az ügyész a fellebbezési nyilvános ülésen az átiratban írtakat maradéktalanul fenntartotta. Indítványozta a II. r. vádlott védője által írásban előterjesztett és a nyilvános ülésen is előadott bizonyítási indítványainak elutasítását. Arra hivatkozott, hogy (tanú neve)-t az elsőfokú bíróság megkísérelte tanúként

kihallgatni, nevezett azonban élt mentességi jogával. Ezért, illetőleg a hozzátartozói viszonyra is figyelemmel tőle elfogulatlan vallomás nem várható. Az orvosszakértői vélemény beszerzését illetően arra hivatkozott, hogy az abban részletezett betegség a büntetés kiszabását nem befolyásolná.

Az I. r. vádlott védője elsődlegesen védence felmentését, másodlagosan az elsőfokú ítélet hatályon kívül helyezését indítványozta. Támadta a titkos információgyűjtés eredményének bizonyítékkénti értékelését, valamint az igazságügyi elmeorvosszakértői vélemények azon megállapítását, hogy az I. r. vádlott nem kábítószerfüggő személy. Álláspontja szerint nincs törvényes bizonyíték arra vonatkozóan, hogy az I. r. vádlott kábítószerrel kereskedett. Bár tény, hogy az elfogásakor találtak az általa használt gépkocsiban kábítószer, viszont a törvénytelenül beszerzett bizonyítékok miatt védence felmentése indokolt. Másodlagosan az elsőfokú ítélet hatályon kívül helyezését kérte.

A II. r. vádlott védője fenntartotta írásban részletesen megindokolt fellebbezését. Az I. r. vádlott védőjéhez csatlakozva kifogásolta a titkos információgyűjtés eredményének bizonyítékkénti felhasználását, egyúttal arra is hivatkozott, életszerűtlen, hogy a kábítószer-kereskedéssel megvádolt, az ítéleti tényállás szerint az eladó pozíciójában lévő II. r. vádlott hívja fel az I. r. vádlottat telefonon az ügylet megkötése végett. Ezért elsődlegesen az elsőfokú ítélet hatályon kívül helyezését, másodlagosan a II. r. vádlott felmentését indítványozta. Harmadlagosan a büntetés lényeges enyhítését kérte, részben a II. r. vádlott betegségére, az időmúlásra figyelemmel, részben arra tekintettel, hogy álláspontja szerint az elsőfokú bíróság a büntetések kiszabásánál figyelmen kívül hagyta az ún. belső arányosság követelményét.

A III. r. vádlott védője szintén fenntartotta írásban benyújtott fellebbezését, amit döntően - védőtársaihoz hasonlóan - a titkos információgyűjtés eredményének - szerinte - törvénytelen felhasználására alapított. Emellett kétségbe vonta a Szabolcs-Szatmár-Bereg Megyei Bíróság illetékességét is az ügyre, arra figyelemmel, hogy az elsőfokú eljárásra ezt a bíróságot az a Debreceni Ítéltábla jelölte ki, amelyik utóbb az ügy érdemi elbírálására elfogultságot jelentett be. Fellebbezése - az írásban indokolttal egyezően - elsődlegesen a III. r. vádlott felmentésére, másodlagosan az elsőfokú ítélet hatályon kívül helyezésére irányult.

A III. r. vádlott a fellebbezési nyilvános ülésen mindenben csatlakozott védőjéhez.

Az ítéltábla a fellebbezéseket alaptalanoknak, a főügyészi átiratban írt észrevételeket alaposaknak tartotta.

A másodfokú bíróság a Be. 348. § (1) bekezdése szerint eljárva - a Be. 349. § (1) bekezdésében írt korlátok között - az elsőfokú ítéletet az azt megelőző bírósági eljárással együtt felülbírált. Ennek során észlelte, hogy eljárási szabályt sértett az elsőfokú bíróság, amikor a 2010. április 29. napján tartott tárgyaláson 1. sz. - helyesen - igazságügyi **elmeorvos** szakértőt és 2. sz. igazságügyi orvosszakértőt meghallgatásukat megelőzően szakértői esküjükre figyelmeztette. A 2009. október 1-jétől hatályos 2009. évi LXXV. törvény akként módosította a Be. 110. § (1) bekezdését, hogy a szakértőt a hamis szakvéleményadás következményeire kell figyelmeztetni. A hatályos rendelkezés nem tesz különbséget eseti és állandó szakértő között. Ez az eljárási szabálysértés azonban nem minősül lényegesnek, hiszen a szakértőt korábban letett esküje is kötelezte a törvényi előírások szerinti eljárásra. [Ezt az esküt a szakértők a 2009. január 1-jéig hatályban volt 2/1988. (V.19.) IM rendeletben foglaltak szerint tették le.] Ezért a szakértők tárgyaláson tett nyilatkozata bizonyítékként aggály nélkül felhasználható.

Egyebekben az elsőfokú bíróság a bizonyítási eljárást a perrendi szabályoknak megfelelően, a szükséges és lehetséges körben lefolytatta. Ügyfelderítési kötelezettségének eleget téve az ügy érdemi elbírálásához szükséges bizonyítékokat beszerezte, azokat kellő körültekintéssel megvizsgálta. Megalapozott indokát adta annak, hogy a védelmi kifogásokkal szemben a titkos információgyűjtés eredményeként beszerzett telefonbeszélgetések hanganyagát miért fogadta el bizonyítékként.

Nem vitás, hogy az elsőfokú bíróság több bizonyítási indítvány tárgyában vagy egyáltalán nem rendelkezett (a II. r. vádlott 46. sorszám alatt előterjesztett bizonyítási indítványa), vagy alakszerű határozatot nem hozott az elutasításáról, de az elutasítás okát ítéletében lényegében megindokolta (III. r. vádlott védőjének új elmeorvos-szakértő kirendelésére irányuló indítványa), vagy azt alakszerű határozatban elutasította, de külön kifejezett, csak erre vonatkozó indokát az ítéletében nem részletezte [III. r. vádlott védőjének arra vonatkozó indítványa, hogy a bíróság keresse meg a Hajdú-Bihar Megyei Bíróságot arra vonatkozóan, hogy a titkos információgyűjtés eredményének büntetőeljárásban bizonyítási eszközként történő felhasználásának lehetőségét engedélyező határozatokat aláíró (bíró neve) a határozat meghozatalkor nyomozási bíró volt-e (85. sorszámú tárgyalási jegyzőkönyv)].

Az ítéletábra az ügyben további bizonyítás felvételét nem tartotta szükségesnek, ezért a II. r. vádlott védője által a másodfokú, valamint a II. r. vádlott által az elsőfokú eljárásban (46. sorszám) előterjesztett bizonyítási indítványokat elutasította, mert:

- (tanú neve) mint a II. r. vádlott élettársa az elsőfokú eljárásban élt a Be. 82. § (1) bekezdés a) pontja szerinti abszolút mentességi jogával. Itt jegyzi meg a teljesség érdekében a másodfokú bíróság, hogy a tanút csak a hozzátartozója tekintetében illeti meg a teljes körű vallomásmegtagadási jog, a többi vádlottra vonatkozóan azonban

vallomástételi kötelezettsége áll fenn, amit legfeljebb csak a Be. 82. § (1) bekezdés b) pontja szerinti relatív mentességi jog korlátozhat (BH 2005/203.). A vád tárgyát jelentő szoros személyi és tárgyi összefüggésre tekintettel azonban nyilvánvaló, hogy a tanútól az ügy többi vádlottjára nézve sem volt várható érdemi vallomás. A másodfokú bíróság e tanú kihallgatására vonatkozó bizonyítási indítványt azért utasította el, mert amennyiben a tanú ténylegesen olyan információval rendelkezne a II. r. vádlottról, ami akár a II. r. vádlott felmentését eredményezné (alibi igazolása), úgy ezt a tanú az elsőfokú eljárásban élettársa érdekében nyilván feltárta volna. Mindezekre figyelemmel a tanúnak utólagosan a másodfokú eljárásban felkínált vallomástétele aggályos, és elfogulatlannak nem lenne tekinthető;

- a II. r. vádlottról más ügyben készült orvosszakértői vélemény a jelen ügy elbírálását nem befolyásolja. Egyező orvosszakértői vélemények szerint a II. r. vádlott kábítószerfüggő személy, az általa elkövetett bűncselekményt az elsőfokú bíróság is ennek megfelelően minősítette. Az, hogy a II. r. vádlottnak egyéb rendszeres orvosi kezelést igénylő betegsége is van, legfeljebb a büntetés kiszabásánál vehető figyelembe;

- a II. r. vádlott az elsőfokú eljárásban indítványozta, hogy a bíróság rendelje el poligráfos vizsgálatát. A Be. 182. § (2) bekezdése szerint szaktanácsadó igénybevétele kötelező, ha a terhelt vallomását a nyomozásban poligráf alkalmazásával vizsgálják. E rendelkezés szerint poligráf alkalmazására csak a nyomozás során van törvényes lehetőség, az a bírósági eljárásban már nem alkalmazható (4/2007. BK vélemény);

- a II. r. vádlott azt is indítványozta, hogy DNS nyomkutató végezzen a hatóság az I. r. vádlottól lefoglalt kábítószeres csomagolóanyagáról annak bizonyítására, hogy azok nem voltak az ő birtokában. Az iratok szerint a csomagolóanyagon ujjnyom-kutató végeztek (V. nyomozási irat 1739. oldal), továbbá azok tartalmát a vegyészszakértő megvizsgálta. Nyilvánvaló, hogy ezen vizsgálatok során az esetlegesen fellelhető DNS maradványok megsemmisültek, így ezirányú szakértői vizsgálat eredményre nem vezetne;

- a III. r. vádlott védőjének új elmeorvos-szakértő kirendelésére vonatkozó bizonyítási indítványát bár az elsőfokú bíróság alakszerű határozattal nem utasította el, azt, hogy milyen okból tartotta szükségtelennek új szakértő kirendelését, ítélete indokolásának 13. oldal 7. bekezdésében részletezte. Okfejtésével a másodfokú bíróság is egyet értett;

- bár az I. r. vádlott védője nem indítványozta új orvosszakértő kirendelését az I. r. vádlott kábítószer-függőségére vonatkozóan, a védő - és az I. r. vádlott is - az eljárás során mindvégig kifogásolták azt a szakértői megállapítást, mely szerint az I. r. vádlott nem kábítószerfüggő. Az elsőfokú bíróság erre vonatkozóan részletes bizonyítást vett fel. A bírósági eljárásban kirendelt szakértők a nyomozás során eljáró szakértőkkel egybehangzóan azt állapították meg, hogy bár az I. r. vádlott a kábítószerrel kapcsolatban veszélyeztetett, de nem függő személy. A tárgyaláson is meghallgatott szakértők ezt azzal indokolták, hogy I. r. vádlott életvezetésében, kapcsolati rendszerében nem a kábítószer megszerzése és fogyasztása volt a motiváló

tényező. Vállalkozást működtetett, megrendelőkkal tárgyalt, szerződéseket kötött, gépkocsit vezetett. E feladatai ellátása mellett háttérbe szorult a kábítószer-fogyasztás, tehát nem az volt életének fő motívuma. A szakértői vélemények és a szakértők tárgyaláson tett nyilatkozata meggyőző okfejtéssel cáfolták az I. r. vádlott egyes orvosi dokumentációjában feltüntetett, elvonási tünetekre utaló diagnózist is;

- az ítélet tábla is szükségtelennek tartotta a Hajdú-Bihar Megyei Bíróság megkeresését a titkos információgyűjtés körében hozott elnöki igazolás és nyomozási bírói határozat alakszerűségét illetően. A Be. 206/A. § (7) bekezdése szerint a bírói engedélyhez kötött titkos információgyűjtés tényét a megyei (fővárosi) bíróság elnöke igazolja. Az igazolás kiállítása tehát igazgatási funkcióhoz, nem pedig szakági beosztáshoz kötött. Irreleváns, hogy az adott megyei bíróság elnöke egyébként polgári vagy büntető ügyszakban ítélez-e. Tény, hogy az igazolás nem tartalmazza kifejezetten a terhelték nevét, de az abban feltüntetett hivatkozási számokból kétségek nélkül megállapítható, hogy az eljárás alá vont személyekre engedélyezett információgyűjtés tényét igazolja.

A Be. 207. § (2) bekezdés b) pontja szerint a nyomozási bíró dönt a titkos információgyűjtés eredményének büntetőeljárásban bizonyítási eszközként történő felhasználásának lehetőségéről. A nyomozási bíró határozata közokirat. A Pp. 195. § (1) bekezdése szerint közokirat az olyan okirat, amelyet bíróság, közjegyző vagy más hatóság ügykörén belül a megszabott alakban állít ki és amely mint közokirat, teljesen bizonyítja a benne foglalt intézkedést vagy határozatot, továbbá az okirattal tanúsított adatok vagy tények valóságát, úgyszintén az okiratban foglalt nyilatkozat megtételét, valamint annak idejét és módját. Az ún. rendelkező okirat annak bizonyítására alkalmas, hogy az ott írt hatóság a megjelölt helyen és időben a rendelkező részben írt határozatot hozta. A Be. 207. § (1) bekezdése alapján a nyomozási bírót a megyei bíróság elnöke jelöli ki. Ez a funkció nem változik azzal, ha a bíró időközben magasabb beosztásba kerül. Az ítélet tábla részben ezért, részben pedig a nyomozási bíró által hozott engedélyező határozat mint közokirat hitelességét alapjaiban megkérdőjelező felvetést utasította el az e körben előterjesztett védelmi indítványt.

A titkos információgyűjtés eredményének bizonyítékkénti értékelését támadó további védelmi kifogásokra az ítélet tábla a későbbiekben tér ki.

A felvett bizonyítás eredményeként az elsőfokú bíróság túlnyomórészt megalapozott tényállást állapított meg, amelyet azonban a másodfokú bíróság a Be. 352. § (1) bekezdés a) pontjára figyelemmel az iratok alapján a következőkkel tartotta szükségesnek kiegészíteni, illetőleg helyesbíteni:

a II. r. vádlott az elsőfokú ítélet 4. oldal 2. pontjában részletezett, a Debreceni Városi Bíróság 5.B.2858/2000/27. számú ítéletével kiszabott 1 év 8 hónap börtönbüntetéséből 2004. december 30. napján feltételes kedvezményrel szabadult. A

feltételes szabadság próbaideje 2005. december 29. napjáig tartott. Büntetését 2005. május 29. napjával kell kitöltöttnek tekinteni.

Az ugyanitt 3. pontban részletezett, a Debreceni Városi Bíróság 34.Fk.2423/1998/94. számú ítéletével kiszabott 1 év 4 hónap börtönbüntetés próbaideje 2004. május 24. napján járt le.

A 4. pont alatt részletezett, a Miskolci Városi Bíróság 20.B.298/2006/28. számú ítéletével kiszabott 5 hónap börtönbüntetését 2008. május 26. napján kezdte meg. Az ítélet 2006. november 13. napján emelkedett jogerőre, de mert a büntetését a II. r. vádlott nem kezdte meg, ellene a Hajdú-Bihar Megyei Bíróság Bv. Csoportja Szv.76/2007/15. szám alatt körözést adott ki. Elfogását követően foganatba vették az elsőfokú ítélet 4. oldal 6. pontjában részletezett összbüntetési ítéletben meghatározott 4 év 7 hónap börtönbüntetést, aminek az egyik alapítélete a miskolci elítélés volt. A II. r. vádlott az elsőfokú eljárás alatt ezt a jogerős szabadságvesztés-büntetését töltötte.

Az I. r. vádlott elfogásakor az édesanyja tulajdonában lévő (forg. rendszám) forgalmi rendszámú személygépkocsit használta (I. számú nyomozási irat 179. oldal gépjárműnyilvántartó-adatlap és V. nyomozási kötet 1639. oldal fotó).

A nyomozó hatóság a személygépkocsi csomagtartójából összesen 1998,2 gramm zöld színű növényi ágvégződést foglalt le.

Az I. r. vádlott által bérelt lakásból további - helyesen - **111,9** gramm zöld színű ágvégződést foglaltak le egy műanyag táskában.

A III. r. vádlott az elsőfokú ítéletben megjelölt telefonbeszélgetések alapján nem csak megrendelte az ott feltüntetett mennyiségű kábítószer az I. r. vádlottól, hanem a feltüntetett mennyiségek tényleges átvételére is sor került.

A II. r. vádlott által az I. r. vádlottnak eladott összesen 1998,2 gramm és a II. r. vádlott tartózkodási helyén lefoglalt 8,8 gramm, azaz összesen 2007 gramm tömegű növényi anyag 28,36 +/- 1,41 gramm Delta-9-THC-t tartalmaz, ami meghaladja a jelentős mennyiség alsó határát.

A II. r. vádlott a lefoglalt 1998 grammnyi kábítószer legkevesebb 1100,- Ft/gramm áron adta el az I. r. vádlottnak.

A III. r. vádlott összesen 750 gramm kábítószer vásárolt az I. r. vádlottól, legkevesebb 1300,- Ft/gramm áron.

A 750 gramm tömegű növényi anyag 10,6 +/- 1,41 gramm Delta-9-THC-t tartalmaz, ami nem éri el a jelentős mennyiség alsó határát, a 20 grammot.

A cannabis, a Delta-9-THC, az amfetamin és a kokain a Btk. 286/A. § (2) bekezdés a) pontja alapján, figyelemmel az 1979. évi 5. tvr. 23. § (1) bekezdés a) és b) pontjára, és a 142/2004. (IV.29.) Korm. rendeletre, kábítószernek minősül.

Egyebekben az elsőfokú ítélet tényállása hiánytalan, azt az előbb írt kiegészítésekkel és helyesbítésekkel a másodfokú bíróság határozatának alapjául elfogadta.

Az elsőfokú ítélet hatályon kívül helyezésére, illetőleg a fellebbezéssel élő vádlottak felmentésére irányuló fellebbezések egyrészt azt sérelmezik, hogy az elsőfokú bíróság a titkos információgyűjtés eredményét bizonyítékként értékelte, másrészt azt, hogy az I. és a III. r. vádlott cselekvőségét illetően a IV. r. terhelt nem mindig következetes vallomását értékelte terhükre.

A III. r. vádlott védője kétségbe vonta a Szabolcs-Szatmár-Bereg Megyei Bíróság illetékességét is.

Az ügy másodfokú elbírálására a Legfelsőbb Bíróság 2010. november 8. napján kelt Bkk.I.1.162/2010/2. számú végzésével a Szegedi Ítéltáblát jelölte ki, mert a Debreceni Ítéltábla a III. r. vádlott anyjára tekintettel az ügyben elfogultságot jelentett be. Ugyanezen okból nem járt el első fokon az ügyre egyébként illetékességgel rendelkező Hajdú-Bihar Megyei Bíróság. Ezért a Debreceni Ítéltábla az elsőfokú eljárásra a Szabolcs-Szatmár-Bereg Megyei Bíróságot jelölte ki. A Be. 21. § (1) bekezdés e) pontja szerint bíróként nem járhat el, akitől az ügy elfogulatlan megítélése egyéb okból nem várható. „Az ügy elfogulatlan megítélése” az ügyben hozott olyan érdemi intézkedéseket jelenti, amik az eljárás résztvevőire, így különösen a vádlottakra kihatással lehet. Nyilvánvalóan nem jelent ilyen intézkedést az ítéltábla illetékességi területén levő más megyei bíróság kijelölése.

A titkos információgyűjtés eredményének bizonyítékkénti felhasználhatóságát alaki szempontból támadó védelmi érvelésekkel kapcsolatos álláspontját az előzőekben már kifejtette a másodfokú bíróság. Az alakszerűségi követelményeken kívül a II. r. vádlott védője arra is hivatkozott, hogy a titkos információgyűjtés engedélyezése nem a II. r. terheltre vonatkozóan történt, így annak eredménye e terhelttel szemben nem használható fel. A III. r. vádlott védője pedig azt sérelmezte, hogy az információgyűjtés tényére vonatkozó elnöki igazolást, valamint az engedélyező nyomozási bírói határozatot a védelem csak a bírósági eljárásban ismerhette meg, ezzel a védelem joga sérült.

Ezek a védelmi kifogások is alaptalanok. A Be. 206/A. § (3) bekezdése szerint annak a bűncselekménynek a bizonyítására, amely miatt a titkos információgyűjtést a bíróság engedélyezte, az (1) bekezdésben meghatározott feltételek fennállása esetén a titkos információgyűjtés eredménye minden elkövetővel szemben felhasználható. Azt a védelem sem vitatta, hogy a hivatkozott törvényi feltételek az információgyűjtés engedélyezésére az ügyben fennálltak. Ennek alapján a II. r. vádlottra vonatkozóan ily módon beszerzett információk is törvényesen felhasználhatók voltak.

Az ítéletábra álláspontja az, hogy nem sérültek a védelem jogai azzal, hogy az elnöki igazolást és a nyomozási bíró határozatát csak a bírósági eljárásban ismerhették meg. Ezek az információgyűjtés eredménye felhasználhatóságának olyan feltételei, amelyek hiánya eredményezheti ugyan a titkos információgyűjtés eredményének bizonyítékok köréből való kirekesztését, az viszont, hogy e feltételeket a védelem csak utólag ismerte meg, nem teszi aggályossá magát a titkosan gyűjtött információt. Valamennyi ezzel érintett vádlott a telefonbeszélgetések anyagát már a nyomozás során megismerte, azokra ha akart észrevételt tehetett és azokról másolatot is kérhetett.

A II. r. vádlott védője életszerűtlennek tartotta, hogy az eladóként feltüntetett II. rendű vádlott hívta fel a vevő I. r. vádlottat 2007. március 6. napján 13 óra 04 perckor (elsőfokú ítélet 7. oldal 4. bekezdés). A I. számú nyomozási irat 397. oldalán lévő telefonbeszélgetésből azonban kétségtelenül megállapítható, hogy ezt megelőzően az I. r. vádlott telefonált a II. r. vádlottnak, de mert az aludt, nem vette fel a készüléket. A hivatkozott beszélgetésből kiderül, ezért a II. r. vádlott később visszahívta az I. r. vádlottat.

Az I. r. és a III. r. vádlott között lezajlott telefonbeszélgetésekből pedig az a következtetés vonható le, hogy a III. r. vádlott az ítéletben megjelölt kábítószer-mennyiséget nem csak megrendelte, hanem ténylegesen meg is vásárolta az I. r. vádlottól. Ez következik abból, hogy egyrészt a III. r. vádlott egyszer reklamált az I. r. vádlottnál, mert kevesebbet kapott a megrendelt mennyiségnél (I. számú nyomozási irat 377. oldal), másrészt egy másik beszélgetés alkalmával hivatkozik az előző nap átvett mennyiségre (I. nyomozási kötet 387. oldal). Miután több reklamáció a III. r. vádlott részéről nem hangzott el, ebből az következik, hogy a megrendelt mennyiségeket grammra pontosan megkapta.

A III. r. vádlott védője azt is kifogásolta, hogy az elsőfokú bíróság védence terhére értékelte a IV. r. vádlott vallomását anélkül, hogy e terhelt vallomásai között mutakozó ellentmondásokat feloldotta volna. Az elsőfokú bíróság ítéletének jogi indokolásában ismertette a IV. r. terhelt különböző vallomásainak lényegét és rámutatott arra, hogy azok saját cselekvőségét illetően módosultak, mégpedig oly módon, hogy büntetőjogi felelősségét igyekezett csökkenteni. Egyebekben pedig

vallomása következetes volt, így azon a III. r. vádlott cselekvőségét illetően nem változtatott.

Tény, hogy a II. r. vádlott büntetőjogi felelősségét az elsőfokú bíróság a telefonbeszélgetés hanganyagára alapította. Az ítélet tábla előzőekben kifejtett álláspontja az, hogy a titkos információgyűjtés eredményét az elsőfokú bíróság megalapozottan fogadta el bizonyítékként. Az I. és a II. r. vádlott között folytatott beszélgetésből csak és kizárólag az a következtetés volt levonható, hogy az I. r. vádlott a kábítószerért ment el a II. r. vádlotthoz. Erre utal az I. r. vádlott szóhasználatában a „sár” szó, ami nyilvánvalóan a pénzt jelenti, illetőleg a II. r. vádlottnak az a felhívása, hogy „anélkül ide ne gyere”. Emellett az I. r. vádlott egy ismeretlen személlyel is folyamatos telefonkapcsolatban volt. Ezzel a személlyel is időpontot egyeztet, mégpedig közvetlen az utánra, hogy találkozott a II. r. vádlottal. A találkozást követő fél órán belül pedig az I. r. vádlott elfogásakor a személygépkocsi csomagtartójában közel 2 kg kábítószerrel foglaltak le. Életszerűtlen az I. r. vádlottnak az a védekezése, hogy ezt a mennyiséget saját maga számára vásárolta és életszerűtlen az is, hogy ezt a mennyiséget közel két hete a gépkocsi csomagtartójában hordozta. Nyilvánvalóan nem kockáztatta volna a lebukás veszélyét egy egyszerű közúti ellenőrzés során.

A csatolt előéleti iratokból az is kétség kívül megállapítható, hogy a II. r. vádlottól nem idegen az ugyanilyen bűncselekmények elkövetése.

Az elsőfokú bíróság tehát a törvényesen beszerezett bizonyítékok felhasználásával és az egyéb eljárási szabályok betartásával megalapozott tényállást állapított meg, amiből helyesen vont le következtetést a vádlottak bűnösségére és e körben indokolási kötelezettségének is a szükséges mértékben eleget tett. A védelmi fellebbezések lényegében a bizonyítékok mérlegelését támadják. Megalapozott tényállás esetén azonban nincs törvényi lehetőség a bizonyítékok eltérő mérlegelésére. Ezért sem az elsőfokú ítélet hatályon kívül helyezésére, sem pedig a fellebbezéssel élő vádlottak felmentésére nincs törvényes ok.

A megalapozott tényállásból az elsőfokú bíróság helyesen következtetett a vádlottak bűnösségére és bűncselekményeiket - a tényállás részbeni kiegészítésére is figyelemmel - a törvénynek megfelelően minősítette.

Az elsőfokú bíróság ugyanis kizárólag az I. r. vádlott vonatkozásában állapította meg a kereskedéssel érintett kábítószer mennyiségét és hatóanyag-tartalmát. Ezt azonban vádlottanként szükséges a tényállásban feltüntetni. Ezt a hiányosságot a másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság által megállapított tényállást alapul véve pótolta. A hatóanyag-tartalom megállapítása pedig nem szakértői feladat, azt a másodfokú

bíróság az iratok tartalma, a vegyészszakértői vélemények alapján számította ki (BH 2005/279.).

Az elsőfokú bíróság nem hívta fel a kábítószerrel kapcsolatos bűncselekményeket tartalommal kitöltő azon jogszabályokat sem, amelyek az egyes kábítószerfajtákról rendelkeznek. Ezért a másodfokú bíróság ezeket is pótolta azzal a további kiegészítéssel, hogy az 1979. évi 5. tvr. 23. § (1) bekezdés a) és b) pontja, valamint a (3) bekezdése alapján a jelentős mennyiség alsó határa Delta-9-THC esetén 20 gramm, amfetamin bázis esetén 10 gramm, kokain-bázis esetén 40 gramm.

Az elsőfokú bíróság a vádlottak tényállásban részletezett bűncselekményeit a törvénynek megfelelően minősítette. A másodfokú bíróság ezt csak a II. r. vádlott esetében pontosította azzal, hogy e vádlott is a Btk. 20. § (2) bekezdése szerinti társtetteségben követte el a bűncselekményt (az elsőfokú bíróság ítéletének rendelkező része ezt helyesen tartalmazza, jogi indokolásából azonban hiányzik), továbbá a másodfokú bíróság valamennyi vádlott vonatkozásában felhívja a kereskedésre vonatkozó 4. fordulatot.

A büntetés kiszabásánál irányadó körülményeket vizsgálva a másodfokú bíróság mind a három vádlott esetében további enyhítő körülményként értékelte az időmúlást.

A vádlottak által elkövetett bűncselekmények büntetési tétele az elkövetéskor hatályban lévő törvény szerint: az I. r. vádlott esetében 5-15 évig terjedő vagy életfogytig tartó szabadságvesztés, a II. r. vádlott esetében - figyelemmel a többszörös visszaesőkre vonatkozó Btk. 97. §-a szerinti rendelkezésekre - 2-12 évig terjedő szabadságvesztés, a III. r. vádlott esetében 2-8 évig terjedő szabadságvesztés.

Az elsőfokú bíróság a vádlottaknál számba vett enyhítő és súlyosító körülményeken kívül figyelembe vette a vádlottaknak a kábítószer-kereskedelemben betöltött szerepét is. A védelmi érveléssel ellentétben a büntetés kiszabásánál szem előtt tartotta az ún. belső arányosság elvét is. Ezért a többszörös visszaesés dacára a kevesebb kábítószer-mennyiségre tekintettel a II. r. vádlottal szemben - akinél kábítószer-függőségére tekintettel még a megemelt büntetési tételkeret is kevesebb, mint az I. r. vádlott esetében - az I. r. vádlottnál enyhébb fő- és mellékbüntetést szabott ki.

I. és II. r. vádlottak büntetett előéletűek, mindketten korábban is voltak már kábítószerrel visszaélés büntette miatt elítélve. A feltárt adatok szerint az értékesítési láncolatba főként e két vádlott kapcsolódott be. A terhükre megállapított kábítószer hatóanyagtartalma a jelentős mennyiség alsó határát ha nem is jelentős mértékben, de meghaladta. Az elsőfokú bíróság mindkét vádlott esetében a büntetési tétel alsó határához közeli szabadságvesztést szabott ki. Figyelemmel e vádlottak büntetett előéletére és azon életvitelükre, amiből csak az a következtetés vonható le, hogy az

eddig velük szemben alkalmazott büntetéseket semmibe vették, az ítélőtábla alaptalannak tartotta a II. r. vádlott védőjének enyhítésre irányuló fellebbezését is, illetőleg ezt hivatalból vizsgálva, erre az I. r. vádlottnál sem talált indokot.

Bár a III. r. vádlott és védőjének fellebbezése sem irányult a kiszabott büntetés enyhítésére, de az ítélőtábla azt hivatalból is vizsgálta, és arra nem látott lehetőséget. A III. r. vádlott is aktívan bekapcsolódott a kábítószer-kereskedelembé, annak lényegében az vetett véget, hogy az I. r. vádlottat a nyomozó hatóság őrizetbe vette, ez után a III. r. vádlott is megszökött a hatóság elől. Büntetlen előéletű, a terhére megállapított jelentős tárgyi súlyú bűncselekmény miatt az elsőfokú bíróság e vádlott esetében is a büntetési tétel alsó határához közeli főbüntetést szabott ki. Ennek enyhítése a büntetési célok megvalósítását veszélyeztetné.

Az elsőfokú bíróság pontatlanul jelölte meg az I. r. vádlottal szemben kiszabott szabadságvesztésbe beszámítandó előzetes letartóztatás kezdő napját, ezért azt az ítélőtábla helyesbítette. A vádlott által előzetes fogvatartásban töltött időt a Btk. 99. § (1) és (2) bekezdése alapján számította be a szabadságvesztésbe.

A tényállás kiegészítéséből megállapítható, hogy a II. r. vádlott a most elbírált bűncselekményét korábbi végrehajtandó szabadságvesztésre ítélese után, a végrehajtás megkezdése előtt követte el. Ezért a II. r. vádlott a Btk. 47. § (4) bekezdés a) pontja alapján nem bocsátható feltételes szabadságra.

Az 1/2008. Büntető Jogegységi Határozat szerint a Büntető Törvénykönyv 77/B. § (1) bekezdés a) és d) pontjára figyelemmel a kábítószerrel visszaélés bűncselekményének elkövetőjével szemben a kábítószer értékesítésével összefüggő vagyona vagyonek kobzást kell elrendelni. Az elsőfokú bíróság tényállásában megállapította, hogy a IV. r. elítélt grammonként 1500-1800,- Ft-ért vásárolta a kábítószer a III. r. vádlottól. A IV. r. terhelt vallomásából az is bizonyított, hogy a III. r. vádlott legalább 200 Ft-os haszonnal értékesítette grammonként a kábítószer és ez a haszon általános a továbbértékesítésnél. Mindezek alapján a vád tárgyává tett kábítószer értékesítésével az I. r. vádlott legkevesebb 975.000,- Ft, a II. r. vádlott legkevesebb 2.197.800,- Ft, a III. r. vádlott legkevesebb 555.000,- Ft illegális jövedelemhez jutott. Ezért az ítélőtábla ezen összegek erejéig a vádlottakkal szemben a Btk. 77/B. § (1) bekezdés a) pontja alapján vagyonek kobzást rendelt el.

Észlelte az ítélőtábla, hogy a mobiltelefonokon és a SIM kártyákon kívül a nyomozó hatóság az I. r. vádlottól egy albérleti szerződést is lefoglalt (V. nyomozási kötet 1641. oldal). Ezért a másodfokú bíróság e szerződés lefoglalását is megszüntette a Be. 155. § (1) bekezdése alapján és azt ugyanezen § (2) bekezdése alapján az I. r. vádlottnak rendelte kiadni.

Az elsőfokú bíróság a bűnjelekre vonatkozó rendelkezéseknél nem tüntette fel, hogy azokat melyik hatóság milyen ügyszámon kezeli, ezért azt a másodfokú bíróság ítéletének rendelkező részében pótolta.

Észlelte az ítéletábra, hogy az elsőfokú bíróság a bűnügyi költség viselése tárgyában - a 4 vádlottat egyetemlegesen, illetőleg az I. és a IV. r. terheltet egyetemlegesen terhelő bűnügyi költség kivételével - pontatlanul rendelkezett. Az eljárás során daktiloszkópiái vizsgálatot végeztek az I. r. vádlott által használt személygépkocsi csomagtartójából lefoglalt kábítószeres csomagolóanyagán. A szakértői vizsgálat költségét a nyomozó hatóság a költségjegyzék 7. tételszáma alatt vezette be. Ez a költség a Be. 338. § (1), (2) és (3) bekezdése alapján az I. és a II. r. vádlottat egyetemlegesen terheli.

A költségjegyzék 18. és 23. tételszáma alá bevezetett 75.240,-, illetőleg 62.280,- Ft összegű szakértői vizsgálattal kapcsolatosan felmerült bűnügyi költségre vonatkozóan a nyomozati irat díjmegállapító határozatot nem tartalmaz. A díjjegyzékből sem állapítható meg, hogy melyik terhelttel kapcsolatosan merült fel ez a költség. Az ítéletábra álláspontja ezért az, hogy ez a költség a vádlottakra nem terhelhető. A költségjegyzék 1. és 2. tételszáma alatt bevezetett költség nem a jelen ügy terheltjeivel kapcsolatosan merült fel, ezért ennek megfizetésére sem kötelezhetők a vádlottak. Ezáltal - az elsőfokú bíróság által egyébként helyesen megállapított költségen kívül - a költségjegyzék 1., 2., 18. és 23. tételszáma alatt bevezetett költségek is az állam terhén maradnak a Be. 339. § (1) bekezdése alapján, így összesen 196.902,- Ft bűnügyi költséget visel az állam.

A költségjegyzékbe bevezetett további tételek terheltenként egyértelműen elkülöníthetők, ezért az ítéletábra helyesbítette a vádlottakat terhelő bűnügyi költség összegét. A Be. 338. § (1), (2) és (3) bekezdése alapján az I. r. vádlott 218.691,- Ft-ot (költségjegyzék 3., 4., 5., 6., 8., 9., 10., 24., 31., 36. tételszám), a II. r. vádlott 224.124,- Ft-ot (költségjegyzék 16., 17., 19., 25., 26., 27., 40., 41. tételszám) a III. r. vádlott 118.824,- Ft-ot (költségjegyzék 20., 21., 22., 28., 29., 30. tételszám) köteles megfizetni az államnak a Szabolcs-Szatmár-Bereg Megyei Bíróság Gazdasági Hivatalának külön felhívására.

A költségjegyzék 11., 12., 13., 14., 15., és 37. tételszáma alatt bevezetett költségei a jogerősen elítélt IV. r. terheltet érintik, ezért a másodfokú bíróság felhívta az elsőfokú bíróságot, hogy e terhelt vonatkozásában a Be. 578. §-a szerinti különleges eljárás keretében döntsön.

Észlelte a másodfokú bíróság, hogy az elsőfokú bíróság ítéletének rendelkező részében nem tüntette fel, hogy a II. r. vádlott az elsőfokú eljárás alatt más ügyben jogerős szabadságvesztés-büntetését töltötte. A Be. 258. § (2) bekezdés a) pontjára

figyelemmel ezt is és nem csak az előzetes fogvatartásra vonatkozó adatokat kell feltüntetni az ítélet rendelkező részében. Ezért - tekintettel arra, hogy a II. r. vádlott a jelen határozat meghozatalakor is jogerős szabadságvesztés-büntetését töltötte - ezt is pótolta a másodfokú bíróság.

A kifejtettekből következik, hogy a másodfokú bíróság a fellebbezéseket minden irányban alaptalanoknak ítélte, de az elsőfokú ítélet fellebbezéssel megtámadott részét hivatalból felülbírálvá azt a Be. 372. § (1) bekezdése alapján a rendelkező részben írtak szerint megváltoztatta, egyebekben a Be. 371. § (1) bekezdése alapján helybenhagyta.

A III. r. vádlott fellebbezési nyilvános ülésen felmutatott személyigazolványa alapján megállapította a személyazonosító okirat számát.

Az ítélet ellen a Be. 386. § (1) bekezdése alapján fellebbezésnek nincs helye.

Szeged, 2011. április 21.

Gyurisné dr.Komlóssy Éva sk.	Dr.Cserhádi Ágota sk..Katona Tibor sk.
a tanács elnöke	a tanács tagja, előadó a tanács tagja

A Szegedi Ítéltábla Bf.II.446/2010/19. számú ítélete és a Szabolcs-Szatmár-Bereg Megyei Bíróság 6.B.886/2008/85. számú ítéletének az I. r., a II. r. és a III. r. vádlottakra vonatkozó és jelen ítélettel meg nem változtatott része a mai napon jogerős és végrehajtható.

Szeged, 2011. április 21.

Gyurisné dr.Komlóssy Éva sk.
a tanács elnöke